

1.

Здравейте!

Аз съм Кристина, дъщеря на Трифон Митев.

Това споделяне е в памет на баща ми, който си отиде от този свят през февруари 2016 г. на 64 години...

Роден е в Пловдив, на 3 ноември 1951 година. Единствен син е на Божана и Господин Митеви. Родителите му са от многодетни семейства. Майка му е родом от село Сталево, Хасковска област, а баща му е бил лекар, акушер-гинеколог, работил и в Либия преди години, той е роден в района на гр. Карнобат.

Баща ми, Трифон, има две деца - аз и брат ми Валентин, от брака си с Елена Митева. Като дете е бил ученик в Либия, заради работата на своя баща, и е научил бързо и много добре френски език, а и други езици впоследствие. Той бе икономист по образование – завършва УНСС, в София, специалност "Външна търговия". Когато съм била бебе, през 1981 г., е бил на работа в Алжир – в столицата Алжир, разположена на брега на Средиземно море.

Работил е в сферата на търговията, в голямо предприятие през социализма, но в последните години от живота си бе избрал да реши проблема с безработицата след 1989 г., ставайки таксиметров шофьор - "за да нямам шеф". Типичен е навярно за зодията му – Скорпион – стремежът към независимост. А и обичаше да шофира. Всъщност мечтата му, доколкото зная, е била да учи астрономия или физика – много обичаше звездите, Космоса, безкрая...

Татко бе започнал да пише поезия, слушайки музика, на около 50-годишна възраст. Тогава издаде и единствената си стихосбирка – аз съм неин редактор. „Моята душа“ я нарече. Има и непубликувани стихове. Пазя ги в няколко тефтера у дома. Той имаше намерение да публикува и втора своя стихосбирка, но така и не се случи това. Може би се отказа, защото нямаше много читатели и интерес към творбите му, а и животът ни завърта, знаете... Той все пак обожаваше книгите и музиката, наистина. Ние с брат ми също ги обичаме много.

Баща ми бе много чувствителен и до голяма степен самотен човек, дълбоко в душата си, въпреки че имаше семейство. Намираще в писането на стихове и в слушането на красива музика утеха и израз на вътрешния си живот, на натрупаното като емоция и разбиране за нещата... Бе дълбоко вярващ човек и не се страхуваше от смъртта. Споделяше, че пътува насън и посещава паралелни измерения, други светове... Вярваше безусловно в Бога, в безсмъртието на душата и в съществуването на Живот извън земните предели. Обичаше и почиташе много пророчицата Ванга, макар и да не успя да се срещне приживе с нея, макар да имаше такова желание.

Любимата му група бе *Uriah Heep*, като обичаше също много и *Deep Purple, Rainbow, Dio, Queen, Dream Theater...*

Татко получи инсулт на 60-годишна възраст. Тежък инсулт. Но оживя и дори се справяше добре и бе самостоятелен в следващите четири години - последните от живота му. За наша утеха, видя внучето си Любомир (зодия Скорпион, също като него) и му се радваше искрено. Живяхме пак заедно накрая, под един покрив.

Дължа му любовта си към четенето и музиката, способността си да уча лесно чужди езици, донякъде и интелигентността си... И дома, в който живея.

Надявам се стиховете му да ви допаднат и да откриете нещо ценно в тях за себе си... "Зрънце истина".

Един ден може да публикувам и втора негова книга, макар и посмъртно... Отново аз ще бъда редактор навярно.

Благодаря ви предварително, че ще се спрете тук за момент и ще почетете от стиховете на баща ми... Това е начин да запазя жива паметта за него. Защото, знаете, когато един човек си отиде от този свят, много бързо времето заличава следите от живота му и ги покрива с прах и забрава, уви... Малко са изключенията и те само потвърждават правилото.

Всичко най-добро желая на вас – читателите на тези редове!

Кристина



<https://www.facebook.com/TrifonMitevPoetry>

~

2.

Споделям сега, тук, и едно есе, което написах след смъртта му...

След като пострада, татко започна да се усмихва (отново)...

През по-голямата част от съзнателния си живот, той бе недоволен. От себе си, от живота си, от работата си /или липсата на такава/, от близките си... От всичко. Бе се „подхлъзнал“ някъде по пътя си по онова нанадолнище, което лесно увлича и което изисква наистина огромни съзнателни усилия от един момент нататък, за да бъде преодоляно. Рядко се усмихваше, караше се с хората, чупеше вещи в яда си... Накрая заживя сам. Макар и без официален развод. На 60-годишна възраст получи тежък инсулт. Не бе неочаквано - бе закономерно, заради нездравословния начин на живот, който водеше.

Сърцето ми се сви. Но малко след това – като по чудо се възстанови, до степен да бъде самостоятелен. И макар вече да не можеше да говори добре – започна да се усмихва. Искрено, сърдечно. Видях промяната в него и с моето новосъздадено семейство заживяхме при него - да не бъде сам. Повече не каза лоша дума - за нищо и никого. Само се усмихваше – на мен, на детето ми, на всички... Така бе до края на живота му – през февруари, тази година, мир на душата му...

Парадоксално, но докато бе по-млад и силен – бе недоволен, гневен или и в депресия, а след като пострада така, че вече бе инвалид и знаеше, че няма да се подобри особено до края на живота си – той стана спокоен, помири се със себе си и света, с живота си и с близките си. Душата му се усмихваше през очите му... Никога не го попитах дали е видял „нещо“, докато е бил в критично състояние. За мен това бе една красива, бяла магия, която не исках да развалям с въпроси. Магията на доброто в човешката душа, което се проявява най-ненадейно понякога... И у хора, които другите не смятат за особено добри...

Аз все пак имам едно обяснение. Инсултът, който баща ми получи, засегна лявото полукълбо на мозъка му, което значи, че дясното е поело водещата роля след това. Чела съм, че именно то отговаря за усещането ни за цялост и за свързаност с другите хора, за творческото и ирационалното начало /дори може би и духовното/, в противовес на лявото полукълбо, което отговаря за логическото мислене и рационалното възприемане на света, според което всяко нещо е отделно от другите неща. И всеки човек е отделен от другите също.

Всеки може да направи извод сам за себе си от тази история... За мен, най-важното в нея е, че видях баща си и имам шанса да го запомня такъв – с очи, които се усмихват ведро. Омиротворен. Благодарна съм затова, наистина. Защото обичам родителите си, разбира се...

Ако наистина дясното ни полукълбо притежава такава магия – нека рисуваме и нека правим сапунени мехури като децата, вместо постоянно да преценяваме като изчислителни машини себе си и другите, и дори самия Живот... Поне ще се усмихваме повече и ще бъдем (доста по-) щастливи.

...И още нещо - вече зная, че хората могат да се променят коренно. Заради сбъдната мечта или заради голямо страдание... И понякога промяната наистина е за добро. Всеки от нас може един ден да бъде много по-различен... И по-добър!

„Неведоми са пътищата Божии“...

<https://kristina-miteva.blogspot.com/2016/06/blog-post.html>

~

3.

Баща ми е най-близкият ми човек, който си е отишъл от този свят... На 3-ти ноември имаше рожден ден. Дали защото сме родени в един и същи сезон, дали заради гените, дали заради нещо специфично в душата - ние с него много си приличаме. Тоест приличахме... Толкова еднакви, и същевременно толкова различни. Той ме смяташе за по-добрата версия на себе си... Много болка изживя той, макар по различен от моя начин. Много четеше, много обичаше книгите...

Когато бе на 50 години, а аз – на 20, той ме подкани да пиша стихове, защото тъкмо тогава и той пишеше, слушайки любимата си музика. Едва ли някой го познаваше по-добре от мен. Макар да не общувахме много всъщност... Разбрах, че дори на децата, на които им е липсвало общуване с родител, им е тежко, когато той напусне света... Макар да нямат красиви спомени, или твърде малко, или тъкмо заради това – заради неизживяното... То тежи също. И разбрах, че когато някой е по-близо до душата ти и си отиде – някак усещаш повече преходността и на своя собствен живот...

Чудя се – в кой край на Вселената е той? Тази така огромна Вселена... Или е в друга? Той обичаше Космоса, физиката, астрономията, звездите, безкрая там горе... Дали има ново тяло, нови близки? Дали ще се "засечем" някога пак, дали ще разбере какво е станало с него, дали ще се познаем... Дали, дали...

Всяка есен отново има златни листа по земята... Зная, че за него златото бяхме аз и брат ми, макар твърде рядко да разбирах за това... Но помня как изглеждаха сините му очи, след като бе чел нещо, написано от мен... Ще чуя някоя песен на Uriah Heep заради него сега. Като татко мисля, че не е край Смъртта... И все пак тя ме плаши истински понякога. Радвам се, че не го плашеше него, дори накрая... Страхът дойде при мен. Аз съм като слепец в мрака пред нея...

*Прощавай, татко, за времето, което не успяхме да изживеем заедно...
Взаимна трябва да е прощката, нали...*

И да знаеш... Искях, но не успях съвсем да порасна. Заради теб (и липсите), или заради нещо друго в душата ми... останах дете. Оставам твоето дете...

С-Бог-ом. Дано си някъде там, с Бога... Дано да си добре.



С обич,

Кристина Митева

Следват няколко от неговите стихотворения, запазени във времето...

ДЪЖД

Бавно вървим в тъмната,
непрогледна нощ.
Без луна и без звезди.
Две самотни души,
изгубени в бездната...

Само тихият дъждец е свидетел
на нашето безкрайно щастие...
Само ние двамата,
откъснати от света.
Като две блуждаещи сенки
сред звездния безкрай...

А дъждът не спира
и мокри косите ни.
И бавно размива сълзите
по озарените ни от щастие лица.

И в този миг на забрава
нищо друго не е важно на света...
Аз кълна ти се в любов
до края на земния си път,
а ти ми кимаш с нищо невиждащи очи.

Магията продължава
в плен да ни държи,
а дъждът не спира...
Вали, вали, вали
и ни напомня
за нашите несбъднати мечти.
Мечти на обречени души...

~

ШОУТО ТРЯБВА ДА ПРОДЪЛЖИ

Бях богат, щастлив,
със световна слава,
приятели десетки
и фенове безброй.
Ала болест ненадейна
и коварна повали ме изведнъж
и реши да сложи край
на земния ми път.

Пропадам бавно, бавно,
в черна пропаст непозната,
през която всеки ще премине...
Но защо ли
камбаната за мен удари
в толкоз ранен час?
Какво се случи,
така и не разбрах...

Вече нямам сили да роптая
против съдбата -
безмилостна, жестока.
Душата ми разкъсвана е
между краткия човешки миг
и вечността!
Гняв души ме
в тези мигове последни,
че съдбата отне ми песента.

Ала разтваря се пред мен
безкрайна синева,
където ще продължа
да пея и творя...

~

НА ФРЕДИ

Фреди, ти създаде музика
божествена, неземна.
Дойде от безкрайността,
живота си изпя за кратък миг

и създаде Вечността.

Беше човек сред хората
и бог сред боговете.
Твоят гений бе доскоро неразбран,
но ти изля душата си
в песни неповторими
и остави следи незабравими...

Единствен ти,
доблестно и смело,
изпя Лебедовата си песен
с гордо вдигната глава!

~

ЛЮБОВ И ОМРАЗА

И любов изпитах аз,
силна и вечна
като безкрайността.
И омраза изпитах,
дълбока като океански
гълбини.

А какво е любовта
без омраза?
И омразата не ражда ли
понякога любов?

Мразя любовта,
защото ставаш зависим
от друг,
но не обичам и омразата...

Тя е за някой друг.

А какво е туй любов?

Дали първата целувка?

Или момичето,

което е искало да ти стане

първата жена?

Или пък жената,

родила ти две деца?

Или пък децата,

в очите на които

виждаш обичта?

Защо, Човече, таиш

в сърцето си омраза?

Не ти ли писна

тази вечна борба

за пари и власт?

Време е да се осъзнаеш

и любовта да покълне

като цвете в твоите гърди.

Инак просто ще забравиш

кой си ти!

Защото ще загубиш обичта

на Този, който

създал те е на Света!

~

ЗЕМНИ ВРЕМЕНА

Зима е, пролет иде,
а душата ми скована е от зимен студ,
и вместо с кокиче бяло,
закичва се с кървавочервена,
бодлива роза...

Пролет е, лято иде.
Навсякъде - цъфнали цветя,
и изящна зеленина
покриват черната земя,
а в душата ми е
леден мраз...

Есен е, зима иде.
Увехнали цветя
и листа сребристи
покриват мъртвите души.
Но радост непозната
усещат моите гърди
и обгръща ме
светлина небесна, необятна.
Към нов живот
се връщам аз,
у дома...

16.02.2000 г.

~

ДЕЦА НА ВРЕМЕТО

Ние сме деца на Космоса
и наши майки
са горещите звезди,
а баща - Духът вечен и велик.
Ние сме велика цивилизация,
заряна в космичните бездни,
но не сме самотни.

И сме дошли от бездната на безкрая,

за да помогнем на нашите братя
по разум и съдба,
за да направят първите си стъпки
към Човечността...
И да бъдат приети някой ден
в лоното на Вечността!

~

ПРЕДИ БЕЗКРАЙНОСТТА

Пропадайки бавно надолу,
в тъмния мрак,
все пак бих искал да видя
един топъл, слънчев лъч
да огрее над измъчената ми Родина.
Като горещо лято да сгрее
измръзналата ми душа,
задушавана хилядолетия наред
от човешката слепота.
И да се възцари най-после
един безкраен мир
под небесната синева.

~

ПРИКАЗКА

Като в приказка избледнях
спомените за моя сън
и за живота ми на таз земя.
Но този спомен,
тази приказка се предава
от поколение на поколение
и става все по-красива
и по-незабравима.

Жалко, че споменът
се губи сред грохота
на океанските вълни.

Къде остана споменът
за земната природа,
подарена ви от Бога?

Къде е споменът
за пирамидите и за тези,
които са ги сътворили?
Къде остана споменът
за смъртта и райските градини,
които те очакват след това?

Къде е споменът
за Вечността, от която идваш
и към която ще се завърнеш
като разплакано дете,
което не е разбрало приказката
за Живота и Смъртта.